

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji językowej . Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

hiszpański

Swipe to change

Jak doprowadzić do wykonania orzeczenia

Hiszpania

1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

Co do zasady wykonywanie orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych oznacza, że w przypadku gdy osoba, która dopuściła się naruszenia, nie wykona dobrowolnie tytułu egzekucyjnego (np. prawomocnego wyroku), powód musi wystąpić o przeprowadzenie egzekucji sądowej na potrzeby wykonania tego tytułu. Na przykład w celu odzyskania długu, którego pozwany nie spłaca mimo nakazu sądowego, powód (wierzyciel) zwraca się o przeprowadzenie egzekucji sądowej i odzyskuje dług w drodze zajęcia rachunków bieżących lub nieruchomości dłużnika; zyski uzyskane ze sprzedaży nieruchomości dłużnika w drodze licytacji pozwalają na spłatę kwoty należnej wierzycielowi.

Egzekucja stanowi jedno z uprawnień przewidzianych w hiszpańskiej konstytucji z 1978 r., na mocy której powierzono sędziom i sądom zadanie zarówno wydawania wyroków, jak i ich wykonywania (art. 117 i 118 konstytucji). Dlatego też strony postępowania mają obowiązek przestrzegać wyroków oraz innych orzeczeń sądowych, a także współpracować przy podejmowaniu czynności mających na celu ich wykonanie. Obowiązkiem sędziego jest zagwarantowanie należytego wypełnienia tych wymogów.

Wykonanie orzeczenia sądowego oznacza zastosowanie się do treści tego orzeczenia, tj. wykonanie rozstrzygnięć sądowych. Może ono przyznawać powodowi (zwanemu dalej „wierzycielem egzekwującym” – *ejecutante*) prawo do dochodzenia zapłaty określonej sumy pieniężnej, prawo do dochodzenia, aby dłużnik egzekwowany dokonał lub zaniechał określonych czynności, lub prawo do skorzystania z uznanego prawa w drodze dokonania wpisu w odpowiednim rejestrze publicznym.

Egzekucja może mieć charakter ostateczny lub tymczasowy. W tym drugim przypadku oraz w określonych okolicznościach dopuszcza się możliwość wykonania wyroku, który jeszcze się nie uprawomocnił, aby nie dopuścić do sytuacji, w której wierzyciel poniesie szkodę w okresie przejściowym (tj. w postępowaniu apelacyjnym i przed wydaniem prawomocnego wyroku) z uwagi na przewlekłość nieodzownie związaną z tego rodzaju postępowaniem (art. 524–537 kodeksu postępowania cywilnego [Ley de Enjuiciamiento Civil]).

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

Prawo hiszpańskie stanowi, że organami właściwymi w zakresie wykonywania wyroków są sędziowie i sądy, zgodnie z ustawami i zasadami dotyczącymi właściwości (art. 117 ust. 3 konstytucji hiszpańskiej).

Zgodnie z konstytucją oraz z kodeksem postępowania cywilnego (ustawa nr 1/2000 z dnia 7 stycznia 2000 r., BOE (hiszpański dziennik urzędowy) nr 7 z dnia 8 stycznia 2000 r., z późniejszymi zmianami), który reguluje postępowanie egzekucyjne w sprawach cywilnych, sędzia jest odpowiedzialny za monitorowanie prawidłowości postępowania egzekucyjnego (art. 545, 551, 552 i powiązane przepisy). To właśnie sędzia – na wniosek wierzyciela egzekwującego – wszczyna postępowanie na podstawie nakazu egzekucji wydawanego w formie postanowienia po zbadaniu tytułu wykonawczego przedłożonego przez tego wierzyciela. Sędzia wydaje również orzeczenie, jeżeli pozwany (zwany dalej „dłużnikiem egzekwowanym” – *ejecutado*) wytoczy powództwo przeciwegzekucyjne, co spowoduje wszczęcie opisanego poniżej odrębnego postępowania przeciwegzekucyjnego.

Sekretarze sądowi (*letrados de la administración de justicia*, określani wcześniej jako *secretarios judiciales*) są odpowiedzialni za ustalanie i stosowanie określonych środków egzekucyjnych (nakaz zapłaty, zajęcie majątku dłużnika egzekwowanego, dokonanie potrąceń z rachunku bieżącego i z wynagrodzenia dłużnika itp.). Po wydaniu przez sędziego nakazu egzekucji odpowiedzialność za monitorowanie przebiegu postępowania egzekucyjnego i wydawanie odpowiednich postanowień w tym zakresie przechodzi na sekretarza sądowego, przy czym w niektórych przypadkach na takie postanowienia przysługuje zażalenie, które wnosi się do sędziego.

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

Ogólnie rzecz biorąc, egzekucję można przeprowadzić na podstawie prawomocnego wyroku lub postanowienia sądu bądź innego tytułu egzekucyjnego stwierdzającego istnienie nadającego się do egzekucji roszczenia oraz wykonalnego obowiązku świadczenia dłużnika (istnieją również wyjątkowe sytuacje, w których można wykonać wyrok, który się jeszcze nie uprawomocnił, np. w przypadku tymczasowego wykonania zaskarżonych wyroków, co jest dopuszczalne w określonych okolicznościach).

Zgodnie z przepisami art. 517 kodeksu postępowania cywilnego dotyczącymi postępowania egzekucyjnego i tytułów egzekucyjnych podstawą wniosku o wszczęcie egzekucji musi być tytuł egzekucyjny. Podstawą egzekucji są wyłącznie poniższe tytuły egzekucyjne:

prawomocny wyrok;

wyroki sądu polubownego i ugody zawarte w drodze mediacji; ugody zawarte w drodze mediacji, które należy zarejestrować zgodnie z przepisami ustawy o mediacji w sprawach cywilnych i gospodarczych (Ley de Mediación en Asuntos Civiles y Mercantiles);

orzeczenia sądu zatwierdzające lub poświadczające ugody sądowe lub porozumienia wypracowane w toku postępowania, w stosownych przypadkach wraz z odpowiednimi dokumentami potwierdzającymi ich treść;

dokumenty urzędowe, pod warunkiem że są to oryginały. Jeżeli są to duplikaty, muszą być wydane na podstawie postanowienia sądu określającego osobę, która poniesie szkodę, lub sprawcę szkody, bądź – wydane za zgodą wszystkich stron;

umowy handlowe podpisane przez strony i przez negocjatora będącego członkiem samorządu zawodowego, który zweryfikował te umowy, pod warunkiem że towarzyszy im zaświadczenie, w którym negocjator ten zaświadcza, iż treść umowy jest zgodna z wpisami w jego rejestrze i datami tych wpisów;

wyemitowane zgodnie z prawem papiery wartościowe na okaziciela lub papiery wartościowe imienne stanowiące zobowiązania wymagalne oraz również wymagalne kupony związane z tymi papierami wartościowymi, pod warunkiem że kupony te odpowiadają poszczególnym papierom wartościowym, a papiery wartościowe – informacjom wpisanym do ksiąg.

Zarzut (protesta) dotyczący sfalszowania papierów wartościowych wniesiony w trakcie weryfikacji wpisów nie uniemożliwia wydania nakazu egzekucji – jeżeli wpisy zostaną potwierdzone – z zastrzeżeniem możliwości późniejszego wniesienia powództwa przeciwegzekucyjnego przez dłużnika z uwagi na sfalszowanie papierów wartościowych;

zaświadczenia, które jeszcze nie wygasły, wydane przez organy odpowiedzialne za prowadzenie rejestrów i potwierdzające istnienie papierów wartościowych wpisanych do ksiąg, o których mowa w ustawie o rynku akcji (*Ley del Mercado de Valores*), pod warunkiem że załączono do nich odpis dokumentu publicznego stwierdzającego istnienie określonego prawa majątkowego (papier wartościowy) lub – w stosownych przypadkach – potwierdzającego emisję, jeżeli zgodnie z obowiązującymi przepisami przedstawienie takiego dokumentu jest wymagane.

Zaświadczenia, o których mowa w powyższym punkcie, nie wygasają w momencie złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji i wydania nakazu egzekucji; nakaz sądowy określający maksymalną kwotę roszczenia odszkodowawczego, wydany na warunkach przewidzianych w obowiązujących przepisach w toku postępowania karnego wszczętego w związku ze zdarzeniami objętymi obowiązkowym ubezpieczeniem pojazdów silnikowych od odpowiedzialności cywilnej; inne zarządzenia w kwestiach proceduralnych i dokumenty możliwe do wyegzekwowania na drodze prawnej zgodnie z tą lub inną ustawą.

3.1 Postępowanie

Wniosek o wszczęcie egzekucji należy złożyć do sędziego sądu pierwszej instancji (*Tribunal de Primera Instancia*), który wydał wyrok lub postanowienie podlegające wykonaniu. Jeżeli jednak tytułem egzekucyjnym nie jest wyrok, tj. jeżeli tytuł nie wynika z postanowienia sądu lub postanowienia wydanego przez sekretarza sądowego przy danym sądzie (podobnie jak ma to miejsce w przypadku dokumentów urzędowych sporządzonych przed notariuszem, które podlegają wykonaniu), zastosowanie mają przepisy szczególne dotyczące ustalania właściwości sądu, w oparciu o różnego rodzaju kryteria. Podstawowym kryterium ustalania właściwości sądu jest miejsce zamieszkania dłużnika egzekwowanego. Wierzyciel egzekwujący i dłużnik egzekwowany muszą korzystać z porad adwokata i być reprezentowani przez pełnomocnika (*procurador*), z wyjątkiem przypadków, w których nie obowiązuje przymus adwokacki.

W pozostałych przypadkach stosuje się procedurę określoną w art. 548 i nast. kodeksu postępowania cywilnego. Należy podkreślić, że nakaz egzekucji zostanie wydany wyłącznie na żądanie jednej ze stron złożone w formie wniosku (zob. poniżej). W przypadku złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji sąd – o ile spełnione zostały warunki i przesłanki proceduralne – wydaje nakaz egzekucji. Po wydaniu postanowienia przez sędziego sekretarz sądowy wydaje zarządzenie określające odpowiednie, konkretne środki egzekucyjne, a także środki służące ustaleniu położenia składników majątku dłużnika i środki służące ocenie wartości tych składników majątku uznanych za odpowiednie do celów przeprowadzenia egzekucji.

Dłużnikowi egzekwowanemu przekazuje się powiadomienie o wydaniu wyżej wspomnianego nakazu egzekucji i zarządzenia oraz odpis wniosku o wszczęcie egzekucji, bez uszczerbku dla środków, które mogą zostać zastosowane w celu zabezpieczenia wierzyciela przed ewentualnym poniesieniem szkody.

Dłużnik egzekwowany może bronić się przed egzekucją w oparciu o określone przesłanki o charakterze materialnym (np. spłata zadłużenia) albo formalnym (np. błędy w przedstawionym tytule egzekucyjnym) na podstawie art. 556 i nast. kodeksu postępowania cywilnego. W takim przypadku wszczyną się postępowanie kontradyktoryjne, w toku którego można przeprowadzić dowody, na podstawie których sąd wydaje postanowienie o utrzymaniu nakazu egzekucji w mocy albo o uchyleniu go w całości lub w części. Na postanowienie to przysługuje zażalenie do właściwego sądu prowincji (*Audiencia Provincial*).

3.2 Główne warunki

Jak wspomniano wcześniej, wniosek o wszczęcie egzekucji składa zainteresowana strona, wnosząc odpowiednie pismo procesowe. Wniosek o wszczęcie egzekucji musi zawierać odniesienie do tytułu stanowiącego podstawę wszczęcia egzekucji oraz wskazywać charakter egzekucji, o której przeprowadzenie występuje się do sądu, składniki majątku dłużnika egzekwowanego, które można zająć, środki służące ustaleniu położenia składników majątku dłużnika i środki służące ocenie wartości tych składników oraz osobę lub osoby, wobec których egzekucja ma zostać przeprowadzona, wraz z informacjami zapewniającymi możliwość ustalenia tożsamości tych osób. Jeżeli tytułem egzekucyjnym jest postanowienie sekretarza sądowego lub wyrok bądź postanowienie sądu właściwego do przeprowadzenia egzekucji, wniosek o wszczęcie egzekucji może się ograniczać do wniosku o wydanie nakazu egzekucji, w którym należy wskazać wyrok lub postanowienie, o którego wykonanie się występuje (art. 549 kodeksu postępowania cywilnego), natomiast w pozostałych przypadkach wniosek o wszczęcie egzekucji musi zostać złożony wraz z dokumentami dającymi podstawę do wszczęcia egzekucji (wymienionymi w art. 550 kodeksu postępowania cywilnego). Jeżeli wniosek o wszczęcie egzekucji spełnia powyższe wymagania i jeżeli przedstawiony tytuł pozwala na zarządzenie egzekucji, sędzia wydaje nakaz egzekucji lub egzekucję przeprowadza się na podstawie zarządzenia sekretarza sądowego, który określa – w przypadku egzekucji ze środków pieniężnych – kwotę główną podlegającą egzekucji, a także orientacyjną kwotę odsetek i innych kosztów, z zastrzeżeniem możliwości jej późniejszego rozliczenia i dostosowania; w takim przypadku należy każdorazowo wskazać osoby zainteresowane oraz środki egzekucyjne, które mają zostać zastosowane.

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

Należy jednak podkreślić, że – niezależnie od niektórych, wymienionych poniżej składników majątku wyłączonych z egzekucji – środki egzekucyjne muszą być proporcjonalne do kwoty podlegającej egzekucji. W związku z tym jeżeli okażą się one nadmierne, sąd może postanowić o ich ograniczeniu. Ponadto jeżeli środki egzekucyjne okażą się niewystarczające, wierzyciel egzekwujący może zwrócić się o ich uzupełnienie poprzez poszerzenie zakresu lub zwiększenie liczby środków egzekucyjnych. Jeżeli wierzyciel egzekwujący nie wie, jakie składniki majątku należą do dłużnika egzekucyjnego, może zwrócić się do sądu o zdobycie stosownych informacji. Zadanie to wykonuje sekretarz sądowy, składając wniosek bezpośrednio do sądu albo do właściwych organów. Istnieje jednak szereg progów lub ograniczeń stosowanych w przypadku zajęcia lub zabezpieczenia wynagrodzeń i pensji, które to progi i ograniczenia wymieniono poniżej. Egzekucja przeprowadzana na podstawie nakazu zapłaty świadczeń alimentacyjnych (wydanego w toku postępowania dotyczącego świadczeń alimentacyjnych między krewnymi albo na rzecz dzieci) stanowi wyjątek, ponieważ w przypadku tego rodzaju egzekucji nie stosuje się progów ustawowych; zamiast tego sąd samodzielnie ustala kwotę podlegającą zajęciu.

Jeżeli chodzi o składniki majątku wyłączone z egzekucji, przepisy art. 605 i nast. kodeksu postępowania cywilnego przewidują następujące wyłączenia:

Artykuł 605 Składniki majątku wyłączone z egzekucji.

Wymienione poniżej składniki majątku nie mogą zostać zajęte:

- 1) składniki majątku, które zostały uznane za niezbywalne;
- 2) prawa akcesoryjne, których nie można zbyć w oderwaniu od prawa głównego;
- 3) składniki majątku, które jako takie nie mają żadnej wartości;
- 4) składniki majątku wyraźnie wyłączone z egzekucji na podstawie przepisu prawnego.

Artykuł 606 Składniki majątku dłużnika egzekucyjnego wyłączone z egzekucji.

Egzekucji nie podlegają również następujące składniki majątku:

- 1) meble i przedmioty urządzenia domowego, a także ubrania dłużnika egzekwowanego oraz członków jego rodziny, których nie można uznać za zbędne. Ogólnie rzecz biorąc, składniki majątku takie jak żywność i opał oraz inne składniki majątku, które sąd uzna za niezbędne dla dłużnika egzekwowanego i osób pozostających na jego utrzymaniu do życia na godziwym poziomie;
- 2) książki, instrumenty i narzędzia, których dłużnik egzekwowany potrzebuje do pracy zawodowej lub do prowadzenia działalności artystycznej lub rzemieślniczej, jeżeli ich wartość nie jest proporcjonalna do kwoty egzekwowanej wierzytelności;
- 3) przedmioty sakralne i przedmioty wykorzystywane w zarejestrowanych zgodnie z prawem praktykach religijnych;

4) kwoty wyraźnie wyłączone z zajęcia na mocy przepisów prawa;

5) składniki majątku i kwoty uznane za wyłączone z egzekucji zgodnie postanowieniami traktatów ratyfikowanych przez Hiszpanię.

Artykuł 607 Zajęcie wynagrodzeń, rent lub emerytur

1. Pensje, wynagrodzenia, renty lub emerytury bądź równoważne płatności, których kwota nie przekracza kwoty płacy minimalnej, nie podlegają zajęciu. Zmiana wprowadzona dekretem królewskim z mocą ustawy nr 8/2011 z dnia 1 lipca 2011 r. w sprawie środków na rzecz wsparcia dłużników hipotecznych, który wszedł w życie dnia 7 lipca 2011 r.:

Artykuł 1 Wyłączenie z zajęcia minimalnego dochodu rodziny.

„Jeżeli – zgodnie z przepisami art. 129 ustawy o hipotece (Ley Hipotecaria) – cena uzyskana ze sprzedaży lokalu mieszkalnego zabezpieczonego hipoteką, przeprowadzonej w związku z egzekucją długu hipotecznego, jest niewystarczająca do spłaty kredytu zabezpieczonego przedmiotową hipoteką, kwotą zwolnioną z zajęcia, o której mowa w art. 607 ust. 1 kodeksu postępowania cywilnego, zwiększa się o 50% oraz dodatkowo o kolejne 30% płacy minimalnej na członka rodziny nieposiadającego regularnego dochodu, pensji, emerytury lub renty, których wysokość przekraczałaby kwotę płacy minimalnej. W tym celu pod pojęciem rodziny rozumie się małżonka lub konkubenta oraz wstępnych i zstępnych pierwszego stopnia zamieszkujących z dłużnikiem egzekucyjnym.

Pensje, wynagrodzenia, renty lub emerytury, których wysokość przekracza kwotę płacy minimalnej, oraz, w stosownych przypadkach, kwoty wynikające z zastosowania zasady ochrony rodziny ustanowionej w powyższym akapicie podlegają zajęciu zgodnie z progami określonymi w art. 607 ust. 2 wymienionej wyżej ustawy”.

2. Pensje, wynagrodzenia, renty lub emerytury, których kwota przekracza kwotę płacy minimalnej, mogą podlegać zajęciu zgodnie z następującymi progami:

1) w przypadku pierwszej dodatkowej kwoty, której wysokość odpowiada maksymalnie dwukrotności kwoty płacy minimalnej – 30%;

2) w przypadku dodatkowej kwoty, której wysokość odpowiada maksymalnie trzykrotności kwoty płacy minimalnej – 50%;

3) w przypadku dodatkowej kwoty, której wysokość odpowiada maksymalnie czterokrotności kwoty płacy minimalnej – 60%;

4) w przypadku dodatkowej kwoty, której wysokość odpowiada maksymalnie pięciokrotności kwoty płacy minimalnej – 75%;

5) w przypadku dowolnej kwoty, której wysokość przekracza wskazane powyżej kwoty – 90%.

3. Jeżeli strona, przeciwko której przeprowadza się egzekucję, otrzymuje pensję lub wynagrodzenie z więcej niż jednego źródła, wszystkie te źródła dochodu sumuje się, po czym część niepodlegającą egzekucji potrąca się tylko raz. Pensje, wynagrodzenia, renty lub emerytury bądź równoważne kwoty otrzymywane przez małżonków sumuje się, chyba że małżonkowie ustanowili rozdzielność majątkową, a sekretarzowi sądowemu przedstawiono dowód potwierdzający ustanowienie rozdzielności.

4. Jeżeli na utrzymaniu strony, przeciwko której przeprowadza się egzekucję, znajdują się inne osoby, sekretarz sądowy może obniżyć progi przewidziane w pkt 1, 2, 3 i 4 niniejszego artykułu o 10–15%.

5. Jeżeli od pensji, wynagrodzeń, rent lub emerytur bądź równoważnych kwot dokonywano stałych lub tymczasowych potrąceń o charakterze publicznym zgodnie z przepisami prawa podatkowego lub prawa zabezpieczeń społecznych, kwotę podlegającą zajęciu oblicza się na podstawie kwoty uzyskanej przez dłużnika egzekwowanego po odliczeniu tych potrąceń.

6. Przepisy poprzednich ustępów niniejszego artykułu dotyczą również dochodów uzyskiwanych z tytułu prowadzenia działalności zawodowej i handlowej przez osoby samozatrudnione.

7. Kwoty zajęte zgodnie z przepisami niniejszego artykułu mogą zostać przekazane bezpośrednio na rachunek wierzyciela egzekwującego wskazany wcześniej przez tę stronę, jeżeli sekretarz sądowy odpowiedzialny za egzekucję wyrazi na to zgodę.

W takim przypadku zarówno osoba lub podmiot dokonujące zajęcia i późniejszego przekazania kwot, jak i wierzyciel egzekwujący mają obowiązek informować sekretarza sądowego co trzy miesiące odpowiednio o kwotach przesłanych i otrzymanych; nie dotyczy to jednak ewentualnych roszczeń, które może zgłosić dłużnik egzekwowany, z uwagi na fakt, że uznał on, iż dług został w pełni spłacony, w związku z czym nakaz egzekucji należy uchylić, albo z uwagi na fakt, że potrąceń i przekazania nie przeprowadzono w sposób wskazany przez sekretarza sądowego.

Wydane przez sekretarza sądowego postanowienie o udzieleniu zgody na dokonanie bezpośredniego przekazania środków może zostać zaskarżone poprzez wniesienie zażalenia do sądu.

Składniki majątku wyłączone z egzekucji. Wymienione poniżej składniki majątku nie mogą zostać zajęte:

1) składniki majątku, które zostały uznane za niezbywalne;

2) prawa akcesoryjne, których nie można zbyć w oderwaniu od prawa głównego;

3) składniki majątku, które jako takie nie mają żadnej wartości;

4) składniki majątku wyraźnie wyłączone z egzekucji na podstawie przepisu prawnego.

Składniki majątku dłużnika egzekucyjnego wyłączone z egzekucji. Egzekucji nie podlegają również następujące składniki majątku:

1) meble i przedmioty urządzenia domowego, a także ubrania dłużnika egzekwowanego oraz członków jego rodziny, których nie można uznać za zbędne.

Ogólnie rzecz biorąc, składniki majątku takie jak żywność i opał oraz inne składniki majątku, które sąd uzna za niezbędne dla dłużnika egzekwowanego i osób pozostających na jego utrzymaniu do życia na godziwym poziomie;

2) książki, instrumenty i narzędzia, których dłużnik egzekwowany potrzebuje do pracy zawodowej lub do prowadzenia działalności artystycznej lub rzemieślniczej, jeżeli ich wartość nie jest proporcjonalna do kwoty egzekwowanej wierzytelności;

3) przedmioty sakralne i przedmioty wykorzystywane w zarejestrowanych zgodnie z prawem praktykach religijnych;

4) kwoty wyraźnie wyłączone z zajęcia na mocy przepisów prawa;

5) składniki majątku i kwoty uznane za wyłączone z egzekucji zgodnie postanowieniami traktatów ratyfikowanych przez Hiszpanię.

Jeżeli chodzi o zajęcie wynagrodzeń, rent lub emerytur, w kodeksie postępowania cywilnego przewidziano następujące wyłączenia:

1. Pensje, wynagrodzenia, renty lub emerytury bądź równoważne płatności, których kwota nie przekracza kwoty płacy minimalnej (którą co roku ustala rząd), nie podlegają zajęciu.

2. Pensje, wynagrodzenia, renty lub emerytury, których kwota przekracza kwotę płacy minimalnej, podlegają zajęciu zgodnie z następującymi progami:

1) w przypadku pierwszej dodatkowej kwoty, której wysokość odpowiada maksymalnie dwukrotności kwoty płacy minimalnej – 30%;

2) w przypadku dodatkowej kwoty, której wysokość odpowiada maksymalnie trzykrotności kwoty płacy minimalnej – 50%;

3) w przypadku dodatkowej kwoty, której wysokość odpowiada maksymalnie czterokrotności kwoty płacy minimalnej – 60%;

4) w przypadku dodatkowej kwoty, której wysokość odpowiada maksymalnie pięciokrotności kwoty płacy minimalnej – 75%;

5) w przypadku dowolnej kwoty, której wysokość przekracza wskazane powyżej kwoty – 90%.

3. Jeżeli strona, przeciwko której przeprowadza się egzekucję, otrzymuje pensję lub wynagrodzenie z więcej niż jednego źródła, wszystkie te źródła dochodu sumuje się, po czym część niepodlegającą egzekucji potrąca się tylko raz. Pensje, wynagrodzenia, renty lub emerytury bądź równoważne kwoty otrzymywane przez małżonków sumuje się, chyba że małżonkowie ustanowili rozdzielność majątkową, a sekretarzowi sądowemu przedstawiono dowód potwierdzający ustanowienie rozdzielności.

4. Jeżeli od pensji, wynagrodzeń, rent lub emerytur bądź równoważnych kwot dokonywano stałych lub tymczasowych potrąceń o charakterze publicznym zgodnie z przepisami prawa podatkowego lub prawa zabezpieczeń społecznych, kwotę podlegającą zajęciu oblicza się na podstawie kwoty uzyskanej przez dłużnika egzekwowanego po odliczeniu tych potrąceń.

5. Jeżeli od pensji, wynagrodzeń, rent lub emerytur bądź równoważnych kwot dokonywano stałych lub tymczasowych potrąceń o charakterze publicznym zgodnie z przepisami prawa podatkowego lub prawa zabezpieczeń społecznych, kwotę podlegającą zajęciu oblicza się na podstawie kwoty uzyskanej przez dłużnika egzekwowanego po odliczeniu tych potrąceń.

6. Przepisy poprzednich ustępów niniejszego artykułu dotyczą również dochodów uzyskiwanych z tytułu prowadzenia działalności zawodowej i handlowej przez osoby samozatrudnione.

7. Kwoty zajęte zgodnie z przepisami niniejszego artykułu mogą zostać przekazane bezpośrednio na rachunek wierzyciela egzekwującego wskazany wcześniej przez tę stronę, jeżeli sekretarz sądowy odpowiedzialny za egzekucję wyrazi na to zgodę.

W takim przypadku zarówno osoba lub podmiot dokonujące zajęcia i późniejszego przekazania kwot, jak i wierzyciel egzekwujący mają obowiązek informować sekretarza sądowego co trzy miesiące odpowiednio o kwotach przesłanych i otrzymanych; nie dotyczy to jednak ewentualnych roszczeń, które może zgłosić dłużnik egzekwowany, z uwagi na fakt, że uznał on, iż dług został w pełni spłacony, w związku z czym nakaz egzekucji należy uchylić, albo z uwagi na fakt, że potrąceń i przekazania nie przeprowadzono w sposób wskazany przez sekretarza sądowego.

Wydane przez sekretarza sądowego postanowienie o udzieleniu zgody na dokonanie bezpośredniego przekazania środków może zostać zaskarżone poprzez wniesienie zażalenia do sądu.

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

Jeżeli chodzi o nieruchomości lub inne składniki majątku, na których można ustanowić hipotekę, sąd może – na wniosek wierzyciela egzekwującego – nakazać dokonanie wpisu dotyczącego zajęcia zabezpieczającego w odpowiednim rejestrze publicznym (zazwyczaj w rejestrze nieruchomości), aby zagwarantować możliwość późniejszego przeprowadzenia egzekucji.

W pozostałych przypadkach można zastosować następujące środki:

- gotówka: przepadek;
- bieżący rachunek bankowy: nakaz dokonania potrącenia skierowany do banku;
- wynagrodzenie: nakaz dokonania potrącenia skierowany do osoby wypłacającej wynagrodzenie;
- odsetki, zyski i przychody: wstrzymanie wypłaty środków przez osobę wypłacającą, objęcie zarządem sądowym lub złożenie do depozytu sądowego;
- papiery wartościowe i instrumenty finansowe: potrącenie odsetek u źródła, powiadomienie skierowane do organu regulacyjnego giełdy papierów wartościowych lub rynku wtórnego (jeżeli papiery wartościowe są notowane na rynku publicznym) oraz powiadomienie skierowane do podmiotu będącego emitentem;
- inne ruchomości: przepadek.

Ponadto, aby zagwarantować możliwość przeprowadzenia egzekucji, wszystkie osoby oraz podmioty publiczne i prywatne są zobowiązane do poddania się środkom egzekucyjnym (podmioty te należy pouczyć, że niespełnienie tego wymogu może skutkować nałożeniem grzywny lub może zostać uznane za obrazę sądu). Oznacza to, że podmioty te muszą udzielić wymaganych informacji lub stosować środki służące zabezpieczeniu interesu prawnego, a także przekazać sądowi wszelkie znajdujące się w ich posiadaniu dokumenty bez żadnych ograniczeń poza ograniczeniami związanymi z koniecznością poszanowania praw podstawowych lub ograniczeniami wyraźnie wskazanymi w prawie w określonych przypadkach.

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

Środki egzekucyjne nie mają określonego terminu obowiązywania; pozostają w mocy do chwili całkowitego zakończenia postępowania egzekucyjnego.

Jeżeli chodzi o te środki, wierzyciel egzekwujący ma obowiązek każdorazowo zwrócić się o dokonanie stosownych czynności egzekucyjnych. Na przykład w przypadku zajęcia ruchomości lub nieruchomości należy zwrócić się o przeprowadzenie licytacji. Płatność na rzecz wierzyciela egzekwującego zostanie dokonana ze środków pieniężnych uzyskanych z licytacji. W innych przypadkach, np. gdy nakaz dotyczy wydania składnika majątku wierzycielowi egzekwującemu (np. eksmisja w przypadku zwłoki w płatności czynszu), środki egzekucyjne mogą wiązać się z koniecznością zwrócenia majątku wierzycielowi egzekwującemu po eksmisji najemcy naruszającego postanowienia umowy.

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

Dłużnik egzekwowany może jednak bronić się przed egzekucją po otrzymaniu powiadomienia o jej wszczęciu. W takiej sytuacji przeprowadza się postępowanie wszczęte na podstawie powództwa przeciwegzekucyjnego. Podstawą wniesienia tego powództwa mogą być przesłanki materialne lub uchybienia proceduralne. Przesłanki wytoczenia tego powództwa różnią się w zależności od rodzaju tytułu stanowiącego podstawę egzekucji (zgodnie z art. 556 i nast. kodeksu postępowania cywilnego różnią się w zależności od tego, czy chodzi o zarządzenie sędziego lub urzędnika sądowego w kwestiach proceduralnych, wyrok sądu polubownego czy ugodę wypracowaną w toku mediacji; tytuły wydane w toku postępowania karnego określające maksymalną kwotę odszkodowania w związku z wypadkiem drogowym; tytuły, o których mowa w art. 517 pkt 4, 5, 6 i 7 kodeksu postępowania cywilnego, czy też inne dokumenty podlegające wykonaniu, o których mowa w art. 517 ust. 2 pkt 9. Powództwa ze względu na nadmierne żądania strony lub uchybienia formalne regulują odpowiednio przepisy art. 558 i 559 kodeksu postępowania cywilnego). Należy podkreślić, że sąd mógł uprzednio podnosić niektóre z tych przesłanek z urzędu (jeżeli stwierdził, że jakiegokolwiek klauzule poświadczonych dokumentów urzędowych, dokumentów lub zaświadczeń załączonych do nakazu egzekucji mogły być nieuczciwe, miał obowiązek działać z urzędu i przed rozstrzygnięciem sprawy wysłuchać strony na tę okoliczność). Strony mogą zaskarżyć orzeczenie sądu pierwszej instancji rozstrzygające co do przesłanek powództwa przeciwegzekucyjnego. Środek zaskarżenia rozpoznaje właściwy sąd prowincji (*Audiencia Provincial*).

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Dlatego też środki egzekucyjne przeprowadzone na podstawie wyroku lub postanowienia sądu, postanowienia sekretarza sądowego zatwierdzającego ugodę sądową lub porozumienia wypracowanego w toku postępowania lub wyroku sądu polubownego lub ugody wypracowanej w toku mediacji wygasają, jeżeli odpowiedni wniosek o wszczęcie egzekucji nie zostanie złożony w terminie pięciu lat od daty uprawomocnienia się danego wyroku lub postanowienia (art. 518 kodeksu postępowania cywilnego).

Przepisy prawa przewidują również okres oczekiwania przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego w przypadku zarządzeń w kwestiach proceduralnych (wydanych przez sędziego lub sekretarza sądowego), wyroków sądu polubownego lub ugod wypracowanych w toku mediacji. W okresie tym dłużnik egzekwowany może dobrowolnie wykonać świadczenie, do którego jest zobowiązany. Jeżeli tak się stanie, strona wygrywająca nie wnosi wniosku o wszczęcie egzekucji. Podobnie sąd nie wyda nakazu wykonania zarządzenia w kwestiach proceduralnych, wyroku sądu polubownego ani ugody wypracowanej w drodze mediacji w terminie dwudziestu dni od dnia uprawomocnienia się wyroku nakazującego spełnienie świadczenia lub w terminie dwudziestu dni od dnia powiadomienia dłużnika egzekwowanego o wydaniu postanowienia o zatwierdzeniu lub podpisaniu umowy (art. 548 kodeksu postępowania cywilnego). Okres oczekiwania ma służyć dobrowolnemu spełnieniu świadczenia przez dłużnika egzekwowanego.

Jak wyjaśniono w pkt 4.1 powyżej, w celu zapewnienia odpowiedniej ochrony dłużnika kodeks postępowania cywilnego stanowi, że pewne składniki majątku są wyłączone z egzekucji, a także wyznaczono w nim proporcjonalne progi w przypadku zajęcia pensji, wynagrodzenia, renty lub emerytury.

W trakcie licytacji składników majątku składniki te należy sprzedać oferentowi proponującemu najwyższą cenę zgodnie z minimalnymi kwotami wyznaczonymi proporcjonalnie do szacunkowej wartości danego składnika majątku lub do szacunkowej kwoty długu. Takie limity chroniące dłużnika są wyższe, w przypadku gdy przedmiotem licytacji jest jego miejsce zamieszkania (art. 670 i 671 kodeksu postępowania cywilnego).

Kodeks postępowania cywilnego stanowi również, że – co do zasady – egzekucji mającej na celu windykację odsetek od należnej kwoty głównej oraz windykację kosztów postępowania nie można przeprowadzić, jeżeli kwota tych odsetek i kosztów postępowania przekracza 30% kwoty głównej (art. 575 kodeksu postępowania cywilnego).

Jeżeli przedmiotem egzekucji jest miejsce zamieszkania dłużnika, kwota wierzytelności dochodzonych od dłużnika egzekwowanego nie może przekraczać 5% kwoty zgłoszonej we wniosku o wszczęcie egzekucji (art. 575 kodeksu postępowania cywilnego).

W przypadku przeprowadzenia egzekucji z nieruchomości zabezpieczonej hipoteką i w odniesieniu do dłużników znajdujących się w szczególnie trudnej sytuacji socjalnej i finansowej odracza się eksmisję z miejsca zamieszkania.

Zgodnie z art. 55–57 ustawy o upadłości (Ley Concursal) nie można wykonywać nakazów egzekucji poszczególnych wierzycieli wobec upadłej spółki handlowej, ponieważ sędzia prowadzący postępowanie upadłościowe dysponuje wyłączną właściwością w zakresie egzekucji wobec strony, która ogłosiła upadłość;

Ta strona jest częścią portalu [Twoja Europa](#).

Państwa [opinia](#) na temat przydatności przedstawionych informacji jest dla nas ważna.

**Your
Europe**

This webpage is part of an EU quality network

Ostatnia aktualizacja: 12/10/2021

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.